καὶ συλλογισμένη, χωρὶς νὰ σκύβῃ καὶ νὰ φιλῇ τὸ τριανταφυλλὶ καὶ λεπτὸ νύχι τοῦ μικροῦ δαχτύλου της. Καμμιὰ φορὰ μάλιστα ἐαγρυπνοῦσε ὡς τὴν αὐγή, βυθισμένη σὲ σκέψεις, χωρὶς νὰ τῆς ἔρχεται ποτὲ ἡ ἐπιθυμία νὰ σηκώσῃ τὰ βλέμματά της πρὸς τ' ἀστέρια.

Ὁ καϋμὸς τῆς Εὔας μεγάλωνε ὁλοένα καὶ κάθε μέρα καὶ κάθε βράδυ ποὺ περνοῦσε, ὁ πόνος της γινόταν πιὸ ἀβάσταγος. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε στὸ τέλος νὰ καταστρέψῃ τὸ Ἄνθος, ποὺ διαφιλονεικοῦσε μαζύ της τὰ σκῆπτρα τῆς ἀσύγκριτης ὡμορφιᾶς.

Ἡ Εὔα πῆρε τὴ σκληρὴ αὐτὴ ἀπόφασι, ὄχι γιατὶ πίστευε πὼς μποροῦσε νὰ ἐξολοθρεύσῃ τελειωτικῶς ὅλα γενικῶς τὰ τριαντάφυλλα,—ἤξερε πολὺ καλά, πὼς αὐτὰ θ' ἀναγεννιόντουσαν κάθε ἄνοιξι, ὅπως ὅλα τὰ λουλούδια—ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν προσβολή, τὴν ἀγέρωχη πρόσκλησί τους. Καὶ σκέφθηκε στὴν ἀρχὴ νὰ καταξεσχίσῃ τὸν ἐχθρό της, νὰ τὸν δαγκάσῃ, νὰ τὸν ποδοπατήσῃ μέσα στὴ σκόνη κι' ἔπειτα νὰ τὸν πετάξῃ στὸν δυνατὸν ἀέρα· Ἀλλὰ κατόπιν ἄλλαξε γνώμη, ἀποφάσισε νὰ ὑποβάλῃ τὸν ἐχθρό της σ' ἄλλου εἴδους μαρτύριο. Ἔκανε λοιπὸν μὲ διάφορα ξερὰ χόρτα ἕνα σωρὸ ἀπάνω στὴν ἄμμο καὶ τ' ἄναψε, βάζοντας ἀπάνω τους μιὰ πυγολαμπίδα. Κι' ἔπειτα ἔκοψε ἄγρια καὶ σκληρὰ τὸ τριαντάφυλλο καὶ τὸ ἔρριξε ἀπάνω στὴ φωτιά.

Ὦ! πῶς ἔτρεμαν μέσα στὶς φλόγες τὰ λεπτὰ πέταλά του καὶ τί παραπονιάρικους τριγμοὺς ἄφιναν καθὼς καιγόντουσαν! Τὸ κάψιμο τῆς ὡμορφιᾶς τους, τοῦ ἀρώματός τους, τῶν θελγήτρων τους καὶ τῆς ζωϊκῆς ἰκμάδας τους προξενοῦσε μεγάλη λύπη σ' ὅλα τὰ πλάσματα. Μονάχα ἡ Εὔα, ἡ ἄκαρδη γυναῖκα, βλέποντας τὴν καταστροφὴ αὐτή, ἔνοιωθε μιὰ ἄγρια χαρά.

Στὸ τέλος δὲν ἔμεινε πειὰ πάνω στὴ μισόσβυστη φωτιὰ παρὰ λίγη ἄσπρη σκόνη—ἡ στάχτη τοῦ τριαντάφυλλου.

IV

Καθὼς εἴπαμε, ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Παραδείσου αἰσθανθήκανε μεγάλη λύπη βλέποντας τὸ κάψιμο τοῦ τριαντάφυλλου. Μὰ ἡ λύπη τους ἦταν μικρή, πολὺ μικρὴ μπροστὰ στὴν ἀπερίγραπτη λύπη ποὺ κυρίευσε τὶς λεπταίσθητες κι' ἐρωτιάρες πεταλοῦδες. Ἡ πεταλοῦδες ἀναποῦσαν μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς τους τὸ ἄνθος ποὺ μισοῦσε ἡ Εὔα. Παρακολουθοῦσαν τὸ τρομερὰ μαρτυρικὸ τέλος του κι' ὡστόσο δὲν θέλανε νὰ τὸ πιστέψουν. Δὲν τολμοῦσαν νὰ πιστέψουν πὼς δὲν θὰ ξανάβλεπαν πειὰ τὸ ἀγαπημένο τους τριαντάφυλλο. Δὲν εἶχαν τὸ κουράγιο νὰ σκεφθοῦν, πὼς δὲν θὰ μποροῦσαν πειὰ νὰ φιλήσουν τὰ ὠχροῤόδινα πέταλά του, ν' ἀνασκαλέψουν μὲ τὶς λεπτὲς προβοσκίδες τους τὰ μυστήρια τῆς εὐώδους καρδιᾶς του.

Ἐνῶ λοιπὸν τὸ ῥόδο πέθαινε σιγὰ-σιγὰ ἀπάνω στὴ φωτιά, ἐκεῖνες πετοῦσαν, τρελλὲς ἀπ' τὸν πόνο, γύρω του.

Ἡ Εὔα, ἀφοσιωμένη στὴν ἐκδίκησί της, δὲν τὶς ἀντελήφθη. Κι' ἡ πεταλοῦδες, ὅταν τὴν εἶδαν ν' ἀπομακρύνεται, ἄρχισαν νὰ πετοῦν πιὸ κοντὰ στὸ μικρὸ σωρὸ τοῦ σβυσμένου χόρτου, πάνω ἀπ' τὰ λείψανα τοῦ πολυαγαπημένου τους ἄνθους.

Κι' ὅταν ἔμειναν μόνες, βρῆκαν τρόπο νὰ κρατήσουν νι' ἀνάμνησι ὅ,τι μποροῦσαν ἀπ' αὐτό: Κι' ἔπεσαν ὅλες, ἡ μιὰ ὕστερα ἀπ' τὴν ἄλλη, ἀπάνω στὰ πολύτιμα λείψανα τοῦ τριαντάφυλλου, κυλίστηκαν στὴ στάχτη του καὶ σκεπάστηκαν μ' αὐτή. Κι' ἀπ' τὴ μέρα ἐκείνη τὰ φτερά τους εἶνε σκεπασμένα ἀπὸ μιὰ λεπτὴ σκόνη, ἀπ' τὴ στάχτη τοῦ ἀγαπημένου τους τριαντάφυλλου. Ἀπὸ μιὰ σκόνη ἀσημένια καὶ χρυσαφένια μαζύ. Ἀπὸ τὴ στάχτη τοῦ πιὸ ἀγαπημένου τους λουλουδιοῦ, ποὺ πεθαίνοντας ἀκόμα, τοὺς χάρισε κάτι ἀπὸ τὴν ὡμορφιά του, ἀπὸ τὴν ὕπαρξί του.

Μὰ ὅταν ἦρθε ἡ νέα ἄνοιξις στὸν Παράδεισο, τὰ τριαντάφυλλα ξαναθίσανε, πιὸ ὡραῖα, πιὸ φανταχτερά...

Κ' ἡ Εὔα φρένιασε πάλι ἀπ' τὸ θυμό της·

Τὰ μάτια της, τὰ γαλανὰ σὰν τὸν οὐρανὸ καὶ σὰν τὸν πόντο, σπιθοβόλησαν ἄγρια, ἔλαμψαν ὅπως λάμπει τὸ σπαθὶ τοῦ δημίου, ὅταν σηκώνεται ψηλά, γοργὰ καὶ μὲ δύναμι, γιὰ νὰ χτυπήσῃ καὶ νὰ θανατώσῃ...

Καὶ θάκανε πάλι μεγάλο κακὸ στὰ τριαντάφυλλα ἡ πρωτόπλαστη.

Τὸ μῖσος της τώρα ἦταν πιὸ δυνατό, πιὸ ἀψύ, πιὸ φαρμακερό.

Ἡ πεταλοῦδες μάντεψαν τὸ σκοπό της καὶ δίπλωσαν μὲ τρόμο τὰ βελουδένια τους φτερά.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΕΡΔΩΝ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,, & "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,

(ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ)

Τὴν 12ην Ἰουλίου λήγει ἡ προθεσμία διὰ τὸ Μέγα Λαχεῖον μας, τῶν 500.000 δραχμῶν, ποσοῦ, τὸ ἀποῖον θὰ διανεμηθῇ εἰς διάφορα εἴδη εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας».

Ὅσοι ἔχουν πλήρη τὴν σειρὰν τῶν δελτίων ἀπὸ 12ης Ἀπριλίου 1934, ὁπότε ἀνανεώθηκε τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον, τόσον τοῦ «Μπουκέτου» ὅσον καὶ τῆς «Οἰκογενείας», μέχρι τῆς 12ης Ἰουλίου συμπεριλαμβανομένης, θὰ τὴν παραδώσουν οἱ μὲν εἰς τὰς ἐπαρχίας διαμένοντες εἰς τοὺς κατὰ τόπους ὑποπρώκτορας τοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων «Σπῦρος Τσαγκάρης καὶ Σία», καὶ θὰ λάβουν δύο λαχνούς, ἤτοι ἕνα λαχνὸν διὰ τὸ «Μπουκέτο» καὶ ἕνα λαχνὸν διὰ τὴν «Οἰκογένειαν».

Ὅσοι ὅμως ἔχουν σειρὰν δελτίων ἑνὸς μόνον περιοδικοῦ, εἴτε τοῦ «Μπουκέτου» εἴτε τῆς «Οἰκογενείας», θὰ παραδώσουν τὰ δελτία των καὶ θὰ λάβουν ἕνα λαχνόν.

Ἐπίσης ἔχουν δικαίωμα συμμετοχῆς καὶ ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» μαζὺ ἔχουν κρατήσει δελτία ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1934 μέχρι τῆς 8ης Ἀπριλίου συμπεριλαμβανομένης. Μποροῦν καὶ αὐτοὶ νὰ παραδώσουν τὰ δελτία καὶ τῶν δύο περιοδικῶν καὶ νὰ λάβουν ἕνα λαχνὸν καὶ διὰ τὰ δύο περιοδικά, καθόσον οὕτω εἶχε καθορισθῆ ἀρχικῶς.

Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ εἰς τὰ προάστεια διαμένοντες ἀναγνῶσται μας, ἀπὸ τῆς 15ης Ἰουλίου θὰ προσέρχωνται εἴτε εἰς τὸ Πρακτορεῖον Ἐφημεροίδων, Στοὰ Δημητρακοπούλου (Τμῆμα Περιπτέρων), εἴτε εἰς τὰ Γραφεῖα μας (Λέκα 7), ὅπου θὰ παραδίδουν τὰ δελτία τους διὰ νὰ λάβουν τὰ λαχεῖα των.

Οἱ ἐν Πειραιεῖ θὰ τὰ παραδίδουν εἰς τὸ Ὑποπρακτορεῖον Τσαγκάρη, ὁδὸς Ναυαρίνου, πλησίον τοῦ Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν—Πειραιῶς.

Τὰ δελτία δύνανται νὰ παραδίδωνται μέχρι τέλους Ἰουλίου, οὐδεμία δὲ παράτασις θέλει δοθῆ.

Ἡ κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν 16ην Αὐγούστου, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 11ην π. μ., εἰς τὰ Γραφεῖα μας, ὁδὸς Λέκα ἀριθ. 7, ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ἐξ ἀναγνωστῶν μας, παρευρεθησομένων κατὰ τὴν κλήρωσιν.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΕΡΑΥΝΟΙ

Ὅταν εἶστε στὴν ἐξοχὴ καὶ σᾶς πιάνει θύελλα, ξέρετε ποιὰ δένδρα πρέπει νὰ ἀποφεύγετε; Τὴ βελανιδιά, τὴ λεύκα, καὶ τὴν ἀχλαδιά!...

Εἶνε ἐπιστημονικῶς ἐξακριβωμένο ὅτι τὰ δένδρα αὐτά, λόγῳ τοῦ εἴδους τοῦ ξύλου των, τραβοῦν περισσότερο ἀπ' ὅλα τὸν κεραυνό. Ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ ὀξιές, εἶνε τὰ πιὸ ἀκίνδυνα δένδρα.

Ὡστόσο, ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι καλύτερα νὰ φᾶτε ὅλο τὸ χαλάζι ἢ τὴ βροχὴ στὴ ῥάχι σας, παρὰ νὰ κρυφτῆτε κάτω ἀπὸ ὁποιοδήποτε δένδρο!

Μὰ δὲν πρόφτασε ἡ συντρόφισσα τοῦ Ἀδὰμ νὰ πραγματοποιήσῃ τοὺς σκληροὺς σκοπούς της. Ὁ Σατανᾶς ποὺ τὴν παραμόνευε καιρὸ τώρα, βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν παρασύρῃ στὴν ἁμαρτία. Κι' ἔτσι ἡ Εὔα διώχτηκε ἀπ' τὸν Παράδεισο πρὶν κάμει κακὸ στὰ ῥόδα. Καὶ στὴ γῆ ποὺ τὰ ξανασυνάντησε, δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ τὰ βλάψῃ. Τὰ προστάτευε τοῦ Θεοῦ ἡ καλωσύνη, γιατὶ αὐτὰ ἦσαν ἁγνὰ κι' ἀναμάρτητα...

. . . . . .

Αὐτὰ μοῦ διηγήθηκε ἡ ἄσπρη πεταλοῦδα σήμερα τὸ πρωΐ. Καὶ τὴν ἱστορία της τὴν τόσο δραματικὴ ἀλήθεια, τὴν ἔγραψα ἐδῶ γιὰ νὰ τὴν μάθουν κι' ὅσοι δὲν τὴν ξέρουν...

ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ